

תוכחה ונחמה בהוי

שאלות עיון בפרק ה' (חלק ב')

א. עיינו בפרק ה' – בבקיאות כל הפרק, וביעון מפסיק ח' עד סוף הפרק
לימדו עם המצדדות ומפרשיה הנביא

ב. 6 פתיחות יש בפרק זה בלשון "הויי" – מתוך 22 כאלה בספר ישעה
מהי משמעות הלשון "הויי" – מדוע פותח בה הנביא את תוכחתו?

ג. האם יש קשר בין התוכחות השונות הנפתחות באותו פתיחה – מה היחס ביניהם,
אם יש מכנה משותף או נושא משותף לכולם?

ד. השוו בין פרק ב' פסוק י"ז ובין הנבואה הדומה לו בפרקנו – מה ניתן ללמידה
מהשוואה זו?
השו בין נבואת עמוס פרק ה' פסוק י"ח, ופרק ו' פסוק א' – ובין פרקיינו מה ניתן
ללמידה מהשוואה זו?

ה. סוגיות שתית הין חוזרת בכמה מהתוכחות הנמצאות פרק – במה חמורה שתית
הין משאר בעיות מוסריות שישנן, מה מייחד את הין?

ו. בסוף הפרק מתיחס הנביא לבוא נבוכדנצר מלך בבל על ירושלים – מה היחס בין
בל וצבאה כפי שמתוארת בפרק ובין ישראל בתיאורייהם כאן?

ז. מה היחס בין נבואות "ההויי" וביאת נמבוכדנצר ובין משל הכרם הנזכר בתחילת
הפרק?

۳

הוּא מְגֻעֵי בַּיּוֹת בָּיִת שָׂדָה בְּשָׂדָה יִקְרִיבוּ עַד אֶפְסָמָךְ מִקְומָם וְגוּ). וְהַרְאֵה,
שָׁאַמֵּר בְּתַחְלָה: וְהַנֶּה צְנַחַת וְתַכְף סְמִיךָ לְהָ: הַוִּזְרִים מְגֻעֵי בַּיּוֹת וְגוּ), כְּלֹמֶר
הַרִּיאֵץ שְׁעֹזָעֵקָת הַשְׁכִּינָה — כְּמֵי שְׁעֹזָעֵק הַוִּזְרִים בְּמֶרְיוֹת וְעוֹצָב לְבוֹ
כִּי גָּדַל הַכָּאָב מְאָר, מִפְנֵי שָׁגְרָמוּ לָהּ פָּגָם כְּבִיכָּול וְרוּחָה לְעַצְמָם שְׁעִירָבוּ

חול בקדש וטמא בטהור,

4
 א' ייחודה אל הורעת הצער, ונקשר בלם"ד, אבל הוא
 ב', והוא נקשר:

במי מגיעי בית משני גבול והו בטעם קרייה או כמו או.

• 18

(מ) **הגיים בית בيت.** עארליים וטניש טcli נמלט זפפל מלהלים על מקיימי המורה ועארליים וטניש טוי למיל יטעה על להרטעים, טוי ל' געקם הינמה נעל פורענוום העמידה נטע:

3

אָרֶן שְׁמַעַת

בן לוי פיו שהוא צוחה באונז של חברו לא באנו את ה' הוא צוזה
שבא צוחה הוא בשתים והכ' באני ה' צבאות. אמר ריש לקיש
הוי מנייע בית בבית שדה בשדה, העתם תרבנן ראשון להרבען שני
כה הרבן ראיין יוציא שעיה תהרשות אף ורבנן שני עד אפס סוקום,
מי גומם לרובוט עארבר על שאג' ביגיטו בקומות שללא עבדו גו ע"א :

12/22/2018 11:45 AM (PST)

۱۰

הו משבמי בפרק וגוי". אמר ר' אחיה, לא חרצה ירושלים אלא בשבי שבטלו קריית שמע שחרית וערבית, שנאמר הו משבמי בפרק שבר ירדתו וגוי' בגבר, בזון קריית שמע וכן פאהרי גנשך וכותב (פסוק י"ב) והיה בנוור ונבל וגוי' ואת פועלך ד' לא יבטו [לא שמו לב ליחד שמו על בריתו], וכותב (פסוק י"ג) **לכן גלה עמי מבלי דעתך** (שבת קי"ט ב). ילבוש צב' במנח' (בר).

301(2)

ארובייל משלו בר קפריא כל הירע לחשב בתקופות וטולות ואינו בחשכ עליון הכתוב אוכר ואח פועל ה', לא יבומו ומעשה ירו לא ראו: **למן** נלה עמי מבלי ביתם

in 1911-1912.

14. יְהוָי מַשֵּׁיכִי הַעַן בְּחַבְלֵי הַשּׂוֹא. אֶרְזָיו יָצֵר הַרְעָה בְּחַחְלָה.
דָּמָה לְחוֹת שֶׁל יְכֻבְּרָא וְלְכֻבְּרוֹ דָּמָה כְּעֲבוּרוֹת הַעֲגָלָה.
סָאָהוּ מַשֵּׁיכִי הַעַן בְּחַבְלֵי הַשּׂוֹא. וְהַמְנַשָּׁה בְּנֵי חִזְקִיָּהוּ שָׁהָה יִשְׁבַּ
וּבְרִיאָה אַיִלְדוֹת יְלִיל בָּרוֹן עָרָר לְעַזְרָה לְעַזְרָה לְעַזְרָה לְעַזְרָה

אש הולא דרכו של אש לאובל קש, לאו וה ביתו של אש עט שטן אל

- לקש רכתייב יבויות עשו לקש. לשן אש וה ביתו של אש עט שטן אל
 - ניאויה בית יעקב אש. והחש לhabה ירפה וה ביתו של יוסף,
 - שנאבר יבאות יוסוף להבנה, טרטסם כפק יורה אלו האבות צוטם
 - שרשיהם של ישראל. ופרחים כאבק يولיה אלו השבטים שהם פרחים
 - של ישראל, כפניהם כי ספטו תורה ה' צבאות ו תורה שבתורה,
 - את אכורת קדוש ישראל נאצז וה תורה שבבעל פה, וכן הוא אומר
 - ג'יעי כה אבראה הארץ, וכן הוא אומר יונתן ישראל טוב לנו', וכן
 - הוא אומר יעצבא תנתנו על התמיר לנו'.